

A koncertterem: szentély

A Zuglói Filharmónia ifjúsági koncertsorozatai ismét magukra vonták a figyelmet; a Felfedezőúton tavaszi előadása – Menjünk cirkuszba! címmel – történelmet írt, amikor a muzsikuskok és az ifjú táncosok mellett artisták is színpadra léptek. Dr. Solymosi-Tari Emőke zenetörténész, az előadások megálmodója és állandó műsorvezetője már az őszi évad 19 előadásának, a zenében, balettben, animációs filmben rejlő humor bemutatásának sikerét is elkönnyvelheti. Húsz éves tapasztalata alapján egyre erősödik a meggyőződése: akkor nőhet fel egy új, a zenét és a társművészeteket értő és szerető generáció, ha az életkori sajátosságoknak megfelelően, igényesen szerkesztett, magas művészi színvonalú, igazi élményt adó, a zenét a társművészetekkel ötvöző előadásokkal sikerül elvarázsolni a gyerekeket és fiatalokat, méghozzá nem csak egy-egy alkalommal, hanem rendszeresen.

I Hogyan került kapcsolatba az ifjúsági koncertekkel? Miért esett a Zuglói Filharmónia választása éppen Önre, amikor szerkesztő-műsorvezetőt keresett ezekhez az előadásokhoz?

– A pályámat zenei szakújságíróként kezdtem. Körülbelül nyolc évig rangos napilapoknak és szaklapoknak írtam kritikákat és interjúkat. Nagyon szerettem ezt a munkát és sok elismerést kaptam. Mégis, világ életemben arra vágytam, hogy taníthassak. Egyszer Záborszky Kálmánnal készítettem interjút, és a beszélgetés végén megkérdeztem tőle, ki tanít az általa vezetett zeneművészeti szakközépiskolában zeneirodalmat. Miután megmondta a nevet, tovább puhatólótam: jól tanítja-e az illető ezt a tárgyat... Ennél többet akkor nem beszélünk a dolgról, de nyilván szöveget ütött a fejébe, hogy engem ez érdekel. Pár hónappal később, augusztus végén csörgött a telefon: Záborszky Kálmán keresett. Azt kérdezte, tanítaná-e nála szeptembertől zeneirodalmat. Nagy örömmel mondtam igent, így 1995-ben bekerültem a Szent István Király Zeneművészeti Szakközépiskola nagyszerű tanári karába. Néhány évvel később már a Zeneakadémia Budapesti Tanárképző Intézetében is taníthattam, Földes Imre utódaként. Tehát teljesült az álmom. Még kezdő tanár koromban az egyik zongora szakos kollégám egy különleges hangversenyt szerkesztett, és megkért, hogy zenetörténészként vezesse a műsort. A mai napig emlékszem rá, hogy reggel ötig írtam a szövegeket, ugyanis a növendékek sok rövid darabot játszottak, és mindegyikről szerettem volna valami érdekeset mondani, az összefüggéseket megmutatni. Mindig rengeteg munkát jelent összeszedni a háttéranyagot, megkeresni a kapcsolódási pontokat, és igazán érdekes szöveget írni, de ha valaki ezt kihagyja, és csak improvizál valamit, az szerintem nem jó műsorvezető, nem tesz hozzá a koncerthez. Elvégre a műsorvezető valamiféle közvetítő a művészeti produkció és a közönség között. Tehát lelkiismeretesen felkészültem, és a hangverseny – talán kicsit nekem köszönhetően is – ragyogóan sikerült. Történetesen Záborszky Kálmán is jelen volt... Ő kivételes érzékkel képes észrevenni az embe-

Fotó: BALOGH RÓBERT

rekben rejlő tehetséget, legyen az bármilyen irányú. Nem sokkal később felvetette, hogy a szép, új koncerttermünkben jó lenne tartani egy olyan hangversenysorozatot, amelyben más művészeti ágak is jelen vannak, például a film, a tánc, a színészi produkció. Megkért engem és kiváló kollégámat, Zelinka Tamást, hogy szerkesszünk és vezessünk egy ilyen hangversenysorozatot. Egy évig felváltva vezettük az előadásokat. Ez volt a *Pastorale* első évada, amely rendkívül pozitív fogadtatásra lelt a közönség körében. Akkoriban – 1997–98-ban – alig voltak efféle beavató hangversenyek, pláne olyanok, amelyeken a társművészetek is megjelentek. Bár az összefoglaló *Pastorale* címet kifejezetten az első

FOTÓ: NÉMETH SZABOLCS

sorozat négy programjának tematikájához találtam ki, a siker miatt ezt sokak tanácsára megtartottuk. A második szezontól kezdve Záborszky Kálmán kérésére én lettem a sorozat állandó szerkesztő-műsorvezetője, de persze Zelinka Tamás is megmaradt műsorvezetőnek más hangversenyeken. Így lettem tehát a *Pastorale* házi-asszonya, ötletembere, a tematika kitalálója és a konkrét programok szerkesztője, a műsorvezetői szöveg megírója, de én állítom össze a kép- és filmanyagot is, ha pedig operaelőadás van, én vagyok a mesélő. Olyankor is magam írom meg a szöveget, annak megfelelően, hogy a rendező és a karmester milyen jeleneteket választ ki a darabból. Szóval igen sok a feladatom, de óriási öröm számomra ezzel foglalkozni. Azóta már 220-nál is több teltházas előadás volt a *Pastorale*-sorozatban. 2015-ig a Zuglói Zeneházban tartottuk a februári, márciusi és áprilisi előadásokat, májusban pedig mindig kiköltöztünk az Állatkertbe.

■ *Honnan jött az ötlet, hogy az Állatkertben is legyenek előadások?*

– Akkoriban voltak kicsik a gyerekeim, így gyakran jártunk oda, és jó volt látni, hogy az igazgató, Persányi Miklós milyen csodát művel ott. Arra gondoltam, hogy a szabad tér nagyon sok pluszt adhatna a koncertekhez. Csicseregnek a madarak, tavaszi illatok szállnak, innen-onnan állathangokat hallani... Kálmánnak azonnal megtetszett az ötlet. 1999-től egészen 2015-ig az Állatkertben voltak tehát a záró programok, sokáig a Japánkertben, az utolsó években pedig a Varázshegy nevű kiállítótérben. Mindig egy-egy nép vagy földrajzi terület táncait, zenéjét mutattuk be. Az adott területekhez kapcsolódóan – kedves színlóként – rövid állatbemutatókat is tartottunk.

■ *Kialakult-e az évek során egy sajátos műsorszerkezet a sorozatban?*

– Igen, és ezt az új helyszínen, a Pesti Vigadóban is

megtartottuk. Minden évben van operaelőadásunk, vannak különböző tematikájú zenés-táncos-filmes előadások, amelyeken a Zuglói Filharmonia Szent István Király Szimfonikus Zenekar mellett kiváló szólisták lépnek fel és a Magyar Táncművészeti Egyetem különböző szakirányainak (balett, néptánc, modern tánc) tehetségei is állandó vendégeink, májusban pedig változatlanul a népzene, néptánc, népszokásoké a főszerep, csak most már ez a program is a Pesti Vigadóban zajlik. A célunk változatlan: elsősorban élményt szeretnénk adni, méghozzá minden generációnak, hiszen a *Pastorale* nemcsak a gyerekeknek szól, hanem a szüleiknek, nagyszüleiknek is, vagyis a családoknak. A programot úgy állítjuk össze, hogy a gyerekek számára befogadható legyen, ugyanakkor a felnőttek számára is emlékeztetéssé váljon, nekik is újat nyújtson. A visszajelzések szerint ez meg is valósul. Természetesen a közönség új generációjának felnevelésében is részt szeretnénk vállalni, ez minden koncertszervező intézmény és minden művész elemi érdeke. A közönségnek, úgy tapasztaltam, sokkal érdekesebb egy előadás, ha a művészeti ágakat nem választjuk szét, hanem ezek egy közös tematika mentén együttesen adnak élményt. Persze, a közép-pontban a zene áll, és én is elsősorban a zenéhez értek. Azt, hogy egy előadásban milyen tánc szerepeljen, mindig megbeszéljük a Magyar Táncművészeti Egyetem rektorával, művészeti menedzserével, mestereivel. Csodálatos az egyetemmel való együttműködésünk. Vagy ha kitalálok, milyen játékfilmből kellene részlet, a vetítési jog megszerzéséhez is megkapom a megfelelő segítséget.

■ *A sorozat helyszíne immár harmadik éve a Pesti Vigadó díszterme. Hogyan került sor a helyszínváltásra?*

– A művészeti nevelés terén a Magyar Művészeti Akadémia – amelynek Záborszky Kálmán is, jómagam is rendes tagjai vagyunk – és a mi kitűzött céljaink egybeesnek, így az MMA felvállalta a sorozat támogatását, és a *Pastorale* 2016-ban átkerült az ország egyik leg szebb koncerthelyszínére, az MMA székházának dísztermébe. Azóta a sorozat minden előadását ott rendezük meg.

■ *Nem sajnálták elhagyni a különleges állatkerti helyszínt?*

– Igazából mindig féltünk kicsit, hogy milyen lesz az időjárás, nem szorulunk-e zárt térbe... Azt hiszem, valamennyiünk számára gyönyörű emlékek az állatkerti előadások, de a Vigadóban a népzene és néptánc is

emelkedettebb formában kerülhet bemutatásra, ugyanúgy két teljes órában (egy szünettel), mint a többi előadás. Az állatkerti koncertek csak 70 percesek voltak.

■ *Volt tehát egy jól bejáratott, működő sorozat, a Pastorale, ahová gyermekes családok jártak – miért döntöttek úgy, hogy egy másik sorozatba is belefognak?*

– A két különböző korosztálynak szóló *Felfedezőúton* 2011 őszén kezdődött. Záborszky Kálmán találkozott azzal a szomorú statisztikával, mely szerint a magyar fiatalok mindössze 1%-a részesül értékes művészeti élményekből. Ő maga is készített egy felmérést Zuglóban, ott az eredmény 4% volt. Azt mondta, itt valamit tenni kell, meg kell adni a lehetőséget minden gyereknek a művészetekkel való találkozásra, függetlenül a családi háttérétől. Elvégre honnan tudhatná valaki, hogy szereti-e a komolyzenét vagy a balettet, ha nem is találkozik vele? Nyilvánvaló volt, hogy a gyerekeknek kell eljenniük a Zuglói Zeneházba. Igényes művészeti produkcióval nem célszerű tornatermekbe menni: ha el akarjuk varázsolni az ifjú közönséget, ahhoz megfelelő helyszín, kiváló akusztika, illúziókeltő világítás kell. Emlékszem, szeretett tanárom, Dr. Ujfalussy József a Zeneakadémián, az első esztétika óránkon felírta a táblára: *cantare – incantare*, vagyis *énekelni – varázsolni*. A varázslat szóban benne van az éneklés! Ez engem nagyon megfogott. A zene mindig is a varázslat eszköze volt. Illetve: a zene és a társművészetek, hiszen ezek sokáig teljesen összefonódtak. Gondoljunk csak például egy népszokásra: a zene, a tánc, a mozgás, a szöveg, a művészi igénytel készített tárgyak együtt vannak jelen. A cél, hogy az ember egy megváltozott tudatállapotba, egy magasabb dimenzióba kerüljön. Hogy úgy érezze, szárnyal a lelke. Elvárásolni, elbűvölni... Micsoda hatalma, micsoda varázsereje van a zenének – erről mesél a görög mitológia csodás énekesének, Orfeusznek a szimbolikus története is. Az ő muzsikálása még a halál urainak szívét is meglágyítja. Mi is varázsolni szeretnénk az előadásainkkal. Az emlékkönyvünkbe be is írta valaki, hogy más lelkiállapotban jönnek ki a koncertjeinkről, mint ahogy bementek. Mi éppen ezt akarjuk elérni.

Ezért a csodáért érdemes annyit dolgozni, annyit készíteni valamennyiünknek. Amikor elkezdtük a *Felfedezőúton* sorozatot 2011-ben, akkor már közel másfél évtized tapasztalatai álltak mögöttünk. Jómagam is megtanultam, hogyan kell fenntartani a figyelmet, miből mennyit lehet mutatni a különböző korosztályoknak, mi az, ami hatásos, mi az, ami kevésbé, és az sem mindegy, milyen sorrendben követik egymást a művek. Néha több verzió is jár a fejemben, napokig gondolkodom rajta, melyik lenne a legjobb. A sokéves gyakorlat segít megteremteni az előadások ívét. Adott volt tehát a kiváló művészgárdánk: a nagy múltú szimfonikus zenekar, a szakközépiskola ragyogó művésztanárai és növendékei – beleértve a volt növendékeket, akik már művészé értek –, a Magyar Táncművészeti Egyetemmel való együttműködés, a professzionális helyszín, és a *Pastorale* sorozat szerkesztési tapasztalatai. Ezek nélkül nem mertünk volna nekifogni egy ekkora vállalkozásnak, amelynek keretében évente tíz-tizenkétezer diáknak nyújtunk magas színvonalú művészeti előadást.

■ *Az első előadás után már soha nem változtatnak a programon?*

– De. Előfordult már, hogy egy előadás élesben picit hosszabb lett. Ilyenkor megbeszéltük, hogy mi maradjon ki. Mostanra már szinte másodpercre ki tudom számolni az időt. Eleinte nehéz volt benne maradni az 50, illetve a kisebbeknél a 40 percben. Ha csak három-négy perccel hosszabbra nyúltunk, már nem volt elég idő az egyik csapatnak kivonulni, a másiknak bejönni, a takarítónőknek felmosni a balettszőnyeget. A *Felfedezőúton* sorozatban ugyanis egy-egy délelőtt alatt három előadás van, két program között 30 perc marad: 300 gyerek távozik, ugyanennyi érkezik... A *Felfedezőúton* igazi csapatmunka. Mindenkinek, a muzikusoknak, a táncosoknak, a szervezőknek, a technikusnak, a világosítóknak, még a takarítónak is pontosan, fegyelmezetten kell dolgozni. Összehangolt munkára van szükség, aminek a technikai háttér is szerves része. Az előadásokon nincs egy másodpercnyi üresjárat sem, egyik dolog szervesen következik a másikból, ezért is ragadja magával annyira a gyerekeket. Nem véletlen, hogy két főpróbát is szoktunk tartani, és egy rendezvényszervezőnek ilyenkor az a dolga, hogy pontosan lemérje mindennek a valós idejét.

■ *Hogyan különül el a két korosztály programja a Felfedezőúton sorozatban?*

– Ősszel jönnek a 10-18 évesek, tavasszal az 5-10 évesek. Ez teljesen más szituáció, mint amikor a szülő hozza a gyerekeket hangversenyre. Ő, ha együtt jönnek, valamennyire felkészíti a gyereket, és végig vele van. A *Felfedezőúton* előadásaira szervezeten, iskolaidőben hozzák őket. Egyszerre 350 kisgyerek, vagy éppen 300 kamasz ül bent egy előadáson, és áhítatos csöndben figyel. A kisebbeknél fontos az interaktivitás. Egy-két rö-

vid, de nagyon vidám és élvezetes epizódként Szerényi Béla, népzeneész kollégám szokott velük énekelni, népi játékokat játszani a tematikához kapcsolódóan, ami nagyon jó, hiszen ilyenkor a gyerekek megmozdulhatnak, kiabálhatnak, énekelhetnek, a lábukkal doboghatnak. Utána viszont újra tudnak figyelni a színpadi produkcióra.

■ A saját gyermekkori élményei mennyiben motiválják a szerkesztésben, a műsorvezetésben?

– Bevallom, az élményeim alapján inkább az volt világos, hogy mit nem akarok csinálni... Nem akarok gügyögni a gyerekekkel és nem akarok nekik csokit osztani! Ezt annak idején, gyerekként kifejezetten ellenszenvesnek éreztem. Egy művészeti előadásnak együtt kell járnia bizonyos fokú emelkedettséggel. Hozzánk sok olyan visszajelzés érkezett a gyerekektől, hogy szeretik a műsorvezetés módját: azt, hogy a gyerekközönséget komolyan vesszük, hogy megteremtjük azt az ünnepélyes légkört, amely a felnőtt koncertekre is jellemző. A legtöbb csoportunk ünnepelőben érkezik, a szívükben is egyfajta ünnepi várakozással. Ennek az az alapja, hogy tudják: valami nagyon jó dologra számíthatnak, hiszen már évek óta járnak az előadásokra. A koncertterem: szentély! Ott magas művészeti értékekkel találkoznak a gyerekek, és ezt ők – mivel még nincsenek elrontva – pontosan érzik. A minőségből nem engedünk, legyen az zene, balett, film, vers, vagy festmény – az alkotásoknak megkérdőjelezhetetlenül jónak kell lenniük. A gyerekek nagyon érzékenyek a minőségre. Előtanulmányok nélkül is érzik, hogy valami igazi érték, vagy sem. A rájuk tukmált tömegkultúra persze később elhomályosíthatja ezt az ösztönt, de gyerekként még nagyon kritikusak, és azonnal visszajeleznek. Az igazi értékre, a magas művészi minőségre a kamaszok is kinyílnak. Ha látják, hogy mi mennyire szeretjük, amit csinálunk, mennyire beleadunk a produkcióba apait-anyait, az átragad a közönségre. A gyerekeknek, kamaszoknak szánt előadás egy nevelő hatású, felemelő, de minden didaktikától mentes folyamat kell, hogy legyen, amivel a közönség együtt tud élni, együtt tud szárnyalni.

■ Mennyire partner ebben a zenekar? Képesek teljes odaadással játszani ugyanazt tizennyolcszor, kilenc napon belül?

– Igen. A koncertek beleszámítanak a szolgálataikba. A zenekar a megemelt támogatásának köszönhetően tudta elkezdni az ilyenfajta közművelődési feladatok ellátását. Eleinte Záborszky Kálmán beszélt arról a zenészeknek, hogy ez milyen fontos misszió, hogy ezek a gyerekek talán nálunk hallanak először élőben komolyzenét, nálunk látnak először szimfonikus zenekart, balettet, és talán nálunk élnek át először a művészettel való találkozás örömeit. És az, hogy felnőttként koncertlátogatók lesznek-e, attól függ, hogy mi most hogyan ját-

FELFEDEZŐÚTON

A Zuglói Filharmónia sorozata zuglói gyerekeknek és diákoknak

Őszi előadások 10-18 éveseknek:

- 2011: „Liszt Ferenc és kora” címmel 17 előadás
- 2012: „»Szilárdul állj, magyar!« Nemzeti öntudatra ébredés a XIX. században” címmel 18 előadás (Erkel operáiból)
- 2013: „A magyar táncok bűvöletében. Haydn és Brahms magyaros muzsikája” címmel 18 előadás
- 2014: „»...akik engem szívükből kedvelnek...«. Beethoven és Magyarország” címmel 18 előadás
- 2015: „Menüett, valcer, polka és társaik. Táncok a zenetörténetben” címmel 18 előadás
- 2016: „»Színház az egész világ...« Shakespeare zenében, táncban, filmen” címmel 19 előadás
- 2017: „»A rosszul őrzött lány« – humor zenében, táncban” címmel 19 előadás

Tavaszi előadások 5-10 éveseknek:

- 2012: „Kossuth Lajos azt üzenté...” címmel 18 előadás
- 2013: „Talpra magyar” címmel 18 előadás
- 2014: „A farsangi napokban legyünk mi is vígabban” címmel 18 előadás
- 2015: „Süss fel, nap!” címmel 18 előadás
- 2016: „Tündérek és boszorkányok – zenében és táncban” címmel 18 előadás
- 2017: „Menjünk cirkuszba! Bűvészek, zsonglőrök, artisták” címmel 18 előadás

Felfedezőúton

A Zuglói Filharmonia előadása a kerület óvodásainak és kisiskolásainak
Zene, tánc, kép, cirkuszi mutatványok, közös játék és éneklés

Zuglói Szent István Zeneház nagyterme
(1145 Budapest, Columbus u. 11.)

2017. március 22., 23., 24., 27., 28., 29.
Kezdés minden délelőtt: 8:40, 9:50, 11:00

MENJÜNK CIRKUSZBA! Bűvészek, zsonglőrök, artisták

200 előadást látogattunk, 2011 ősz óta rendszeresen várjuk Zuglói gyerekeket és nagyobb diákokat egy különleges, zene-táncos-művészeti vetélkedős előadással. Reméljük, a művészetek csodávilágában való barátságos sok emlékezetes percet nyújtott kedves közönségünknek. Mi nagy lelkesedéssel készülünk a következő 200 előadásra, vagyis az újabb felfedezőútra!

2017 márciusában egyaránt várjuk a kerület nagyszabású óvodásait és alsó tagozatos iskoláit, amire eddig még nem volt példa: cirkuszt varázsolunk a Zeneházból! De nemcsak a zene és a balett segítségével. Fellépnek igazi zsonglőrök, erőművészek, artisták is! A pompás programot a közös éneklés és játék is része lesz.

Sok szeretettel várjuk a Zeneházbba a zuglói óvodásokat és kisiskolásokat!

www.zugloi-filharmonia.hu • www.facebook.com/Zuglói.Filharmonia

szunk a koncerten, milyen élményt tudunk nekik adni. A közönséget nem érdekli, hogy nekünk ez már a tizenötödik alkalom, ők csak ezt az egyetlenegyét élik át. Minden gyerek jogosult a legmagasabb színvonalú élményre, amit nekünk meg kell teremtenünk. Az élményteremtésben a karmesterek – a Zuglói Filharmonia vezető karmestere, Záborszky Kálmán, valamint Ménesi Gergely és Horváth Gábor – is, a zenekar is odaadóan részt vesznek, ahogyan minden szólista is. Az is nagy szerencse, hogy a szintén zuglói, sőt velünk egy utcában lévő Magyar Táncművészeti Egyetemmel ilyen kivételes partneri kapcsolatunk van. Eddig csak maximálisan pozitív, lelkes visszajelzéseket kaptunk a sorozatunkról.

Eleinte nem ütközött akadályokba az iskolák meghívása?

– Egy új dolgot bevezetni sosem egyszerű. Egy-egy előadásunk meglátogatása miatt elmarad három tanóra – persze, hogy az iskolaigazgatók részéről ellenállás volt, amikor Záborszky Kálmán előadta a tervet. Végül épp az egyik igazgató állt mellénk, aki felhívta a többiek figyelmét, hogy milyen értékeket kapnak a gyerekek a három elmaradt tanóráért cserébe. Aztán amikor megtartottuk az első előadást Liszt Ferencről 2011 őszén, egy szempillantás alatt minden megváltozott, azonnal mellénk álltak az igazgatók, a tanárok és a diákok is. Vagy nézzünk csak egy viszonylag friss példát: tavasszal volt egy produkciónk *Menjünk cirkuszba!* címmel; ebben – a Baross Imre Artistaképző Intézet jóvoltából, amelynek igazgatónője azonnal megértette, mit szeret-

nék – volt négy látványos artista produkció, tökéletesen összehangolva a klasszikus zenével, ami kísérte, továbbá balett, szimfonikus zenekari művek, zongora és szaxofon szóló, kivetített Chagall-festmények, de még közösen szavaltunk is: József Attilától a *Medvetáncot*. A népi játék, a közös éneklés sem maradt el. A gyerekek megismertek több zeneszerzőt, sőt Bartók *Medvetáncán* keresztül még azt is meghallgathatták, hogy milyen ugyanaz a darab az eredeti zongoraverzióban, majd szimfonikus zenekaron, vagyis találkozhattak a hangszerelés jelenségével. Ez a produkció a sajtó szerint példátlan volt a maga nemében, hiszen cirkuszművészek minden bizonnyal ezúttal léptek fel először egy komolyzenei-összművészeti előadásban! A gyerekközönség csak ámult és bámult. Egy ilyen élményt nem lehet három tanórával összehasonlítni. Ha Zuglóban valaki öt évesen bekerül egy óvodába, majd zuglói iskolában tanul, akkor mire leérettségizik, 13 alkalommal jár nálunk koncerten. De ha csak 10 éves korától kerül be a programba, akkor is nyolcszor találkozik értékes művészetekkel és ezzel az élménnyel. Ez már egy olyan alap, amelyre ráépülhet a felnőttkori művészeti érzéklődés. Tehát a rendszeresség nagyon fontos. Az elszört élmények nem érnek annyit, mint az ismétlődőek, amikre számíthatnak a tanulók. Azon kívül, hogy fejlődik a gyermek személyisége, érzelmi élete – mi is Kodály koncepcióját tartjuk szem előtt –, a művészetekhez való viszonyulása is megváltozik. Amikor a kamaszok először bejöttek hozzánk 2011-ben, az első pillanatokban inkább elutasítóak, bizalmatlanok voltak. Unalmas, poros, avitt produkcióra számítottak egy általuk nem is ismert zeneszerzőről, Liszt Ferencről, amit el kell viselniük, mert kötelező. Egy játékfilm jelenetével indítottunk, amelyben az 1838-as pesti árvíz drámáját láthattuk, amely annyira fontos volt Liszt számára. Utána jöttek sorra a zenei és táncprodukciók, közben képek vetítése, újabb, különleges kisfilm arról, hogy mi is a virtuozitás (ezt magam rendeztem, ahogyan néhány más kisfilmet is), közben meséltem... Az előadás ritmusa, változatossága annyira magával ragadta őket, hogy már pár perc után látszott a viselkedésükön, hogy nemcsak érdekli őket, ami a színpadon zajlik, hanem kifejezetten élvezik is. Tehát nagy tévedés az, hogy a gyerek ne szeretné mondjuk a komolyzenét. Ha megismertetik vele, és ha magas minőséget kap, akkor szereti. Csak nem mindegy, hogyan történik a találkozás. A művészi minőség mellett fontos a magas technikai minőség is, tehát az, hogy milyen a vetítés, milyen a világítás. Igazi színházi élményt kell teremteni. A Felfedezőúton sorozatban 235 előadásra vagyunk túl, amit 70 500 néző látott. Mi nem tudunk arról, hogy Magyarországon lenne hasonló kezdeményezés, tehát hogy egy kerületben, egy településen ennyi gyerek kapna magas minőségű összművészeti programot, ingyen, szervezeten, iskola-időben. Valószínű, hogy Európa-szerte sincs sok hasonló.

Mechler Anna